

Sygn. akt II K 124/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Sereda

Protokolant: Ewa Szczepańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Otwocku – Doroty Myszak - Wieczorek

po rozpoznaniu w dniu 05 października 2017 r.

sprawy K. A., s. A. i E. zd. W., ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że w dniu 26 listopada 2015 roku w O., województwo (...), dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza Policji sierż. sztab. D. O., stosując wobec w/w przemoc – używając niebezpiecznego ze względu na gabaryty, masę, kinetykę i sposób użycia przedmiotu w postaci samochodu osobowego marki S. o nr rej. (...), podczas i w związku z pełnieniem przez w/w obowiązków służbowych, w ten sposób, iż umyślnie skierował samochód w kierunku w/w funkcjonariusza usiłującego dokonać jego zatrzymania, w celu zmuszenia go do zaniechania wskazanej prawnej czynności służbowej

tj. o czyn z art. 223 § 1 kk w zb. z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

orzeka:

1. oskarżonego K. A. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym ustala, że czyn ten popełnił w dniu 25 listopada 2015 roku i za to na podstawie art. 223 § 1 kk w zb. z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazuje go, a na podstawie art. 223 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 400 zł. (czterysta złotych) na rzecz pokrzywdzonego D. O.;
3. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zalicza mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 01 grudnia 2015 roku godz. 15:10 do dnia 03 grudnia 2015 roku godz. 10:10;
4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. W. wynagrodzenie w kwocie 1033,20 zł. (tysiąc trzydzieści trzy złote 20/100) w tym 23 % podatku VAT w kwocie 193,20 zł. (sto dziewięćdziesiąt trzy złote 20/100) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu;
5. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od kosztów sądowych

obciążając wydatkami Skarb Państwa

Sygn. akt II K 124/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 05 października 2017 roku

Na podstawie art. 424 § 3 kpk Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu.

K. A. w niniejszej sprawie został oskarżony o przestępstwo z art. 223 § 1 kk w zb. z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Przestępstwo z art. 223 § 1 kk popełnia ten, kto działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą lub używając broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu albo środka obezwładniającego, dopuszcza się czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Przestępstwo to może popełnić każdy, a strona podmiotowa tego przestępstwa obejmuje umyślność w obu postaciach tj. zarówno zamiar bezpośredni jak i ewentualny. Przedmiotem tego czynu jest funkcjonariusz publiczny lub osoba do pomocy mu przybrana. Ustawową definicję funkcjonariusza publicznego zawiera art. 115 § 13 kk i zgodnie z tą definicją funkcjonariuszem publicznym jest m. in. funkcjonariusz organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego (art. 115 § 13 pkt 7 kk), a zatem także funkcjonariusz Policji. Czynność sprawcza w przypadku tego przestępstwa polega na dokonaniu czynnej napaści m. in. używając broni palnej, noża lub innego niebezpiecznego przedmiotu lub środka obezwładniającego. Przepis ten wymaga, aby czynna napad była dokonana na funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.

Przestępstwo z art. 224 § 2 kk polega z kolei na stosowaniu przemocy lub groźby bezprawnej w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej. Jest to również przestępstwo powszechne, które może popełnić każdy, natomiast strona podmiotowa tego przestępstwa ograniczona jest do umyślności w postaci zamiaru bezpośredniego. Czynność sprawcza polega na stosowaniu przemocy lub groźby bezprawnej, a przedmiotem bezpośredniego oddziaływania jest prawna czynność służbowa funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej. Czynnością służbową jest każda czynność, która realizuje zadania instytucji państwowych lub samorządowych, dla której wykonywania przewidziane są jakieś formy proceduralne i której wykonywanie powierza się funkcjonariuszom publicznym. Czynność ta musi być czynnością prawną tj. podejmowaną przez osobę, do której kompetencji prawnie należy i do której podjęcia w danej sytuacji istnieją przesłanki prawne.

Przepis art. 11 § 2 kk przewiduje kumulatywny zbieg przepisów ustawy, który ma zastosowanie wówczas, gdy sprawca jednym czynem wyczerpuje znamiona dwóch lub więcej przepisów ustawy karnej. W takim przypadku Sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów i wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą.

Oskarżony K. A. w dniu 25 listopada 2015 roku w O., województwa (...), dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza Policji sierż. sztab. D. O., stosując wobec niego przemoc polegającą na użyciu niebezpiecznego ze względu na gabaryty, masę, kinetykę i sposób użycia przedmiotu w postaci samochodu osobowego marki S. o nr rej. (...), podczas i w związku z pełnieniem przez w/w funkcjonariusza obowiązków służbowych, w ten sposób, że umyślnie skierował przedmiotowy samochód w stronę tego funkcjonariusza usiłującego dokonać jego zatrzymania, w celu zmuszenia go do zaniechania tej prawnej czynności służbowej. Oskarżony popełnił to przestępstwo działając umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż oskarżony wiedział, że jest zatrzymywany przez funkcjonariusza Policji, a celem działania oskarżonego było zmuszenie tego funkcjonariusza do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania oskarżonego.

Powyższym zachowaniem oskarżony K. A. wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 223 § 1 kk w zb. art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Mając powyższe na uwadze i uwzględniając wniosek oskarżonego o wydanie wobec niego wyroku skazującego w trybie art. 387 § 1 kpk, Sąd uznał oskarżonego K. A. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu (przy czym ustalił w oparciu o dowody wymienione w akcie oskarżenia, że oskarżony popełnił ten czyn w dniu 25 listopada 2015 roku) i

na podstawie art. 223 § 1 kk w zb. art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał go, a na podstawie art. 223 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się zasadami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. i uwzględnił całokształt okoliczności, zarówno łagodzących jak i obciążających mających wpływ na wymiar kary.

Wśród okoliczności obciążających, które miały wpływ na wymiar oskarżonemu kary wskazać należy przede wszystkim wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu ze względu na postać zamiaru, jaki towarzyszył oskarżonemu - zamiar bezpośredni, jak też ze względu na rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnie chronionego, jakim w przypadku popełnionego przez oskarżonego przestępstwa jest prawidłowa działalność instytucji państwowych, a konkretnie Policji. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę także całokształt okoliczności związanych z popełnieniem przypisanego oskarżonemu przestępstwa, w szczególności jego wyjątkową desperację w działaniu mającym na celu zmuszenie funkcjonariusza Policji do zaniechania jego zatrzymania. Okolicznością obciążającą jest również wcześniejsza karalność oskarżonego. Oskarżony pomimo stosunkowo młodego wieku był dotychczas pięciokrotnie karany.

Jako okoliczności łagodzące, które Sąd uwzględnił wymierzając oskarżonemu karę należy wymienić fakt, iż oskarżony ostatecznie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził skruchę. Ponadto okolicznością łagodzącą jest stosunkowo młody wiek oskarżonego i fakt, że posiada on na utrzymaniu małoletnie dziecko.

Biorąc pod uwagę bilans wszystkich powyższych okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, czyli karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Sąd uznał, że kara w tym wymiarze będzie wystarczająca dla spełnienia celów wychowawczych i zapobiegawczych względem oskarżonego i sprawi, że wyciągnie on właściwe wnioski z dotychczasowych doświadczeń i w przyszłości nie popełni już przestępstwa. Taka kara jest również adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego i spełni swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ze względu na prewencję ogólną.

Na podstawie art. 46 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 400 zł. (czterysta złotych) na rzecz pokrzywdzonego D. O. jako formę rekompensaty za doznaną przez pokrzywdzonego krzywdę. Nie ulega wątpliwości, że czyn popełniony przez oskarżonego musiał skutkować wysokim poziomem stresu u pokrzywdzonego wyrządzając mu tym samym znaczną krzywdę psychiczną. Określając wysokość nawiązki, Sąd miał na uwadze z jednej strony rozmiar doznanej przez pokrzywdzonego krzywdy, z drugiej zaś realne możliwości finansowe oskarżonego. Co prawda oskarżony przebywa aktualnie w Areszcie Śledczym, gdzie odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie, to jednak w ocenie Sądu, w warunkach izolacji penitencjarnej ma możliwość podjęcia zatrudnienia, które pozwoli mu osiągnąć dochody wystarczające na uiszczenie nawiązki w w/w kwocie.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk Sąd – będąc zobligowany treścią powołanego przepisu - na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 01 grudnia 2015 roku godzina 15:10 do dnia 03 grudnia 2015 roku godzina 10:10, ustalając zgodnie z powołanym przepisem, że za dzień przyjmuje się okres 24 godzin liczony od chwili rzeczywistego pozbawienia wolności i zaokrąglając w górę do pełnego dnia.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. wynagrodzenie w kwocie 1033,20 zł., w tym 23 % podatku VAT w kwocie 193,20 zł. tytułem nie opłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego w całości od kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa. Oskarżony bowiem aktualnie przebywa w Areszcie Śledczym, gdzie odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie, nie posiada żadnego majątku, a ma na utrzymaniu małoletnie dziecko i w takiej sytuacji uiszczenie przez niego kosztów postępowania byłoby dla niego zbyt uciążliwe.